

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 165. szám

2006. szeptember

Kövek

Ülök az imaházban. Nézem a köveket. A köveket a bemelegítő medence mellett. A köveket, melyek két oszlopot alkotnak. Két különálló oszlopot. A köveket, melyekről már sokat gondolkoztam. Vajon jelképeznek valamit, vagy csak egyszerűen szépek.

Mit is jelenthetnek? Gondolataimban a gyülekezet két csoportját jelenti. De melyik két csoportot? Az egyik oszlop a férfi testvéreket, a másik a nőtestvéreket. Vagy: az egyik oszlop az idősebbeket, a másik a fiatalokat. Vagy: az egyik oszlop a szülőket, a másik a gyermekeket. Vagy: - bizonyára lehetne tovább sorolni.

Az oszlopok kövei egymással szoros összeköttetésben vannak valamilyen kötőanyag segítségével. Nem csak úgy egymás mellé vannak helyezve, hanem szoros kapcsolat van köztük. Ez mindkét oszlopra igaz.

De mi kapcsolja össze a két oszlopot? Esetünkben az orgonakarzat felülről szoros kapcsolatot biztosít köztük.

Az én gondolataimban az „oszlopokat” összetartó erő (kötőanyag) a szeretet. Bármelyik, az előzőekben említett csoportosításra gondolok, ez csak így működik. A csoport tagjait csak a szeretet tarthatja egységben.

A teljes egységhez azonban a két külön csoport egységére van szükség. Ez a felülről összetartó SZERETET. Csupa nagybetűvel, mert ez a SZERETET jelen van a két csoport között.

Szeptember

Vége a vakációnak.
Megnyílnak az iskola kapui.
Jó, vagy rossz kedvvel reggel útnak indul a gyermekcsereg.
Büszke s aggódó szívvel nézünk utánuk. Urunk,
Áldd meg gyermekeinket!
(Herjeczki Géza)

Jelképe ott világít a két oszlop között. Igen, a keresztre gondolkodok. Vízszintes ágai összekötik a két csoportot. Függgőleges ága pedig felfelé (az összekötő szeretet felé), valamint a bemelegítő medence felé mutat, ahol bizonyosságot teszünk arról, hogy a SZERETET felé vezető utat választjuk.

Ezek a gondolatok már hosszú ideje forognak bennem. A nyáron azonban továbbra is a kövekkel kapcsolatban.

A nyaralásra magammal vittem Almási tv. könyvét (Kegyelem minden). Eddig „belelapozgatva” olvastam sokat belőle, de most előlről kezdtem az egészet azzal az elhatározással, hogy minden sorát elolvasom. Nagy érdeklődéssel olvastam a kaptárkövekről és a bükki kövekről szóló epizódokat. Itt került szóba a szigetszentmiklósi építkezéssel kapcsolatosan az Ócsáról kapott kövek feldolgozása. A részletektől eltekintve csak arról szólnék, ami mindennél jobban megragadott (ekkor is a „mi köveink” jutottak eszembe).

Kőfaragó testvéreink, amikor elkezdték fagyni a köveket, azonnal tudták, hogy régen bányászott kövek kerültek a kezükbe, mivel nehezen megmunkálhatóak voltak. Elmondták, hogy a terméskövek addig „élnek”, amíg a keletkezési helyükön vannak. A frissen bányászott kövek jól alakíthatóak, de minél több idő telik el a kibányászásuktól, annál keményebbek lesznek.

Tudom, minden hasonlat sántít, de nekem akkor az imaházban lévő kőoszlopok jutottak eszembe. Nem tudom, mennyire voltak könnyen alakíthatóak az oszlopokat alkotó

kövek, de az eredmény szép lett.

Istenünk minket is alakítani akar. Minél fiatalabbak vagyunk, annál alakíthatóbbak. Hagyjuk magunkat úgy formálni, ahogy a Mester akarja és akkor egységes oszloppá válunk, melyet összeköt a szeretet. Minél jobban eltávolodunk a bányától (az Isten szeretete által vezetett gyülekezettől), annál jobban megkeményedünk, egyre kevésbé alakíthatóvá válunk.

Az az óhajom, hogy mindazok, akik gyülekezetünkben megfordulnak, érezzék meg a legnagyobb SZERETET összetartó és életet adó erejét.

(Máté Dániel)

Szőkepuszta

A nyári szabadság egy napját arra szántuk, hogy ellátogattunk az utóbbi időben sokat emlegetett Szőkepusztára. Édesanyámon keresztül a családi gyökerek is visszavezethetők e tájra. Természetesen Őt is beültettük az autóba. A napsütéses nyári időben sokat nézelődtünk a számunkra ismeretlen somogyi utakon. Balatonboglárig ismert volt a táj, de onnan olyan utakon mentünk, melyeken még soha. Ahogy közeledtünk tervezett célunk felé, Anyu egyre több emléket elevenített fel a régi gyermekorból.

Libickozmára könnyen eljutottunk, de a temetőt csak helyi segítséggel, az imaházat pedig telefonos irányítással találtuk meg. Természetesen a horgászto megtekintése sem maradhatott ki a programból.

Érdekes érzés volt egy olyan helyen járni, amely régi családi emlékek színhelye.

(Máté Dániel)

Kalászkok

- Isten nem tud bennünket jobban és nem tud bennünket kevésbé szeretni, mint amennyire szeret. Isten szeretete tökéletes.

- Ha a szeretet nem vállalkozik valami nagyra, nem is szeretet.

- Míg a bűnt szereted, titkos kapcsolat van közted és a Sátán között.

- Aki félig Istené, az egészen az ördögé.

- A Sátán ösztönözhet, de nem kényszeríthet bűnre.

(Vida Sándor gyűjtése)

Emlékezés

Manapság többször hallottuk ezt a helységnevet: Szőkepuszta. Talán néhányan kezükbe vették az ország térképét és próbálták megkeresni, hiába. Ez a Szőkepuszta puszta volt a javából mindig is, de milyen PUSZTA: gyermekkori álmaim pusztája. Anyai nagyanyám – Ómama – tanyája terült el e puszta 15 holdnyi részén. Gyermekkorom nyarait töltöttük itt nővéremmel, unokahúgommal, nagy boldogságban. Akkor még Marcali állomástól 10 km-t kellett gyalogolnunk, de nem panaszkodtunk, mert a cél: Ómama megérte.

Szabadság, békesség és nagy szeretet vett ott körül bennünket. A legközelebbi szomszéd is többszáz méterre volt, így a kis imaház is, ahova vasárnaponként örömmel mentünk. A kis imaház megtelt az Isten ígéje után vágyakozó testvérekkel, akik bennünket is nagy szeretettel vettek körül. Ez ma már csak emlék. Mi felnőtünk, Szőkepuszta eltűnt a térképről, bekebelezte a legközelebbi falu, Libickozma.

Valóban úgy éreztem, hogy már csak emlék számomra, de a közelmúltban Dani fiamék közölték: utazunk Szőkepusztára. Alig vártam a hír után, hogy egyedül maradhassak, hogy kellőképpen kisírhasam magam. Örömben, hogy még ezt is megérhetem. Eljött a nap, megérkeztünk arra a helyre, ami valamikor Szőkepuszta volt. Tanyáknak hűlt helye, de megtaláltuk azt a drága kis épületet, az imaházat, ami úgy állt előttem a valóságban, mint az emlékezetemben.

Azóta is gondolatban végigélem az ott töltött időket, emlékeket. Édesanyám 26 évesen elhunyt testvérenek a sírját is megkerestük Libickozmán, a temetőben. Megható volt a soha nem látott hant mellett megállni.

De jó lenne most mindezt elmesélni anyukámnak, de ő már csak a mennyből nézi a megújulni készülő imaházat és a mi örömlünket.

(Csak mint érdekességet jegyzem meg, hogy amikor a fent említett földterület után a kárpótlást megkaptuk, azt beadtuk az erzsébeti imaház építésére. Így a falakba beépítésre került néhány „szőkepusztai téglá” is.)

(Máté Vincéné)

Honismereti körutazás

Erdély, 2006. 07. 24-30.

2006. 07. 24. *Első nap*

Indulás. 6.20-kor indultunk a pesterzsébeti imaháztól. Egy minden szempontból jól felszerelt, korszerű, légkondicionált BOVA típusú autóbusszal utaztunk, amit Farkas Sándor testvérünk nagy hozzáértéssel, biztos kezekkel kormányzott. Már az imaháztól jött velünk honismereti vezetőnk: Kőrösfői Zsolt erdélyi származású régész fiatalember, aki Magyarországon készül a történelemmel kapcsolatos doktorátusára (Ph. D.).

11 órakor technikai szünetet tartottunk, tekintettel dr. Katzenbach Tibor tv. kávészint esésére. Tudniillik, az ígéret ellenére nem volt a buszon kávéautomata, így idegen forrásból voltunk kénytelenek meríteni.

11. 30-kor érkezünk Vállajra, a határátkelőhelyre. Mivel egyedüli versenyzők voltunk, alig fél óras tanakodás és az egyik testvér USA útlevelére való rácsodálkozás után átgördülünk az „ellenséges térfélre”.

12.30-kor érkezünk Szatmárra, az első megállóhelyre Partiumban. Vezetőnk elmondta, hogy a Partium az a hely, ami a múltban hol az erdélyi fejedelemséghez, hol a magyarsághoz tartozott. Első lehetőség volt a vizes blokk használatára, mely utunk során az egyik legfontosabb, meghatározó elem volt. E célból általában a MOL kutak vendégszeretétét vettük igénybe. Az óráinkat is előre kellett állítanunk 1 órával, már csak, hogy haladjunk a korrallal....

7 km utazás után értünk Nagyvárolyra, ahol az 1482-ben épült Károlyi kastélyt tekintettük meg kívül és belül egyaránt. A Kapoly nemzetség várkastélya. Az 1711-ben megkötött szégyenletes szatmári béke megkötésében való aktív részvétel miatt a Károlyi nemzetség nem volt túlságosan népszerű.

Tovább gördültünk Érmindszent felé, mely községet 1957 óta Ady Endrének neveznek. Utazás közben Cseke Klári és Lovász Gyula testvérek Ady verseiből olvastak föl. Ady Endre szülőházában 1977-től állandó kiállítás nyílt, ezt tekintettük meg. A szülőház udvarán verseket hallgathattunk dr. Nagy Erika, Durkóné Annuska, Horváth László és Simon Lídia tolmácsolásában, majd egyéni és csoportos fényképezkedésre is sor került.

15.48-kor indultunk tovább Zilahra, elhagyva a Partiumot, Szilágyság felé. Útközben Zsolt Szilágysomlyó gepida kincseiről, Erdély értékeiről: a sóról és az aranyról beszélt nekünk. Láttuk a Szilagyballán épülő új imaházat is.

17.50-kor érkezünk Zilahra. Látnivalók: ortodox templom + harangtorony, a lenyűgöző Wesselényi szobor, mely hosszas kálvária után 7 éve áll ezen a helyen, Ady kollégium – egykori iskolája, Juliu Maniu szobra, aki a Wass Albert könyvekből jól ismert „vasgárda” létrehozója, mely a magyarok pusztítására állt fel. Capitolumi farkas.

18.15-kor indultunk tovább Magyarfenesre, ahol a vacsora várt bennünket. Itt léptünk tovább a Kalotaszeg vidékére. Vezetőnk beszélt a hely jellegzetességeiről: az egykézésről, mely a kiházasítás költségei miatt (fiúnak 1 ház, lánynak 1 komplett tisztaszoba) volt itt divat. Megtudtuk, hogy Kalotaszeg két részre, Felszegre és Cifravidékre, más néven Nádasmentére oszlik. Megcsodálhattuk a kalotaszegi templomokat, melyek jellegzetessége, hogy az egy középső tornyot 4 kisebb veszi körül. Áthaladtunk Bánfihunyadon, ahol a Gábor cigányokról hallottunk, akik hű ortodox vallásúak, és ízléstelen de hatalmas palotákat építenek, melyek jobbára üresen állnak. Elhaladtunk a kőrösfői kirakodó vásár mellett, ennek kapcsán megtudtuk, hogy a kalotaszegi hímzés Honi Etelka jóvoltából maradt meg az utókornak, ő látta meg annak fontosságát, hogy az asszonyok adják tovább a tudásanyagot, és kezdetben ő finanszírozta a varró asszonyokat. A kalotaszegi hímzés eljutott Sissy-hez és a belga királynőhöz is.

20.30-kor érkezünk Magyarfenesre, ahol a közös vacsora után tovább indultunk szállásadóinkhoz Tordaszentlászlóra. Mindenhol meleg fogadtatásban és kényelmes, komfortos szállásban lehetett részünk.

2006. 07. 25. *Második nap*

8.30 helyett kis csúszással és Almási tv. gondolataival indultunk tovább. A nap mottója: ”csoportban is lehetsz magányos – senki ne legyen közöttünk egyedül”.

Utunk első állomása Kolozsvár – mártírváros, melynek 320 ezer lakosa közül már csak 100 ezer a magyar él a monostori negyedben, mely állam az államban. Láttuk a kakasos templomot, Kós Károly művét, a Babes és Bolyai egyetemet, a református, evangélikus és unitá-

rius egyetemet. Ennek kapcsán megtudtuk, hogy az unitárius vallást kolozsvári vallásnak is nevezik, a barcasági csángók viszont evangélikusok. Ismét találkoztunk a capitóliumi farkassal, mely szobrot először Kolozsvár kapta, de osztódással szaporodván több helyen is felütötte a fejét. A Szt. Mihály templom előtt áll Mátyás király lovas szobra. Ellentételezés képen a régi vármaradvány Szabó-bástyáján Baba Novak rablóvezér néz ránk nem túl szívélyesen.

A jó melegben sétát tettünk a Házsongárdi temető fái alatt, ahol elsőként *Dsida Jenő* sírboltját látogattuk meg, aki így vallott magáról: „Megtettem mindent, mit megtehettem...” Továbbhaladva *Apáczai Csere János* sírkövénél álltunk meg, aki a helyi kollégiumok fontosságát ismerte fel és támogatta. *Tótfalusi Kiss Miklós* sírjához érkezte megtudtuk, hogy a Biblia kiadásának gondolata, a nyelvhelyesség fontosságának felismerése, a mai helyesírás megalkotása az ő nevéhez fűződik. Minden pénzét arra fordította, hogy korszerű nyomdát alakítson ki. Magától szinte mindent megvont, hogy álmát megvalósíthassa. 10 évig dolgozott külföldön, majd visszatérve a Bibliát akarta terjeszteni, de meg nem értés vette körül. Végül 8 keserves év után meghalt. *Brassai Sámuel*, az utolsó előtti polihisztor, egyházi funkcionárius sírjának meglátogatása után *Bölöni Farkas* sírja mellett megtudtuk, hogy meg akarta keresni az őshazát, könyve sikeres volt, utazási történetét 3x is kiadták. A temetőben tett sétánk utolsó állomása *Kós Károly* utolsó polihisztor, építész, író, a Vekerle telep tervezőjének síremléke volt.

11 órakor indultunk tovább Torda felé a Teleki tetőn keresztül. Közben megtudtuk, hogy Tordán kiáltották ki a vallásszabadságot (román iskolák magyar tagozattal). Az önálló iskolák kialakítása miatt megtartott gyűlésen felszólalt egy fiatal unitárius lelkész, akít a szünetben úgy inzultáltak, hogy a lelki terhet nem bírta és még aznap meghalt.

A tordai sóbánya volt utunk következő állomása. Némi kávé és a meleg kabátok vételezése után indultunk a föld alatti sóbányába, ahol a bejárható folyosó hossza 528 méter, a sókészlet 1200 méter vastag, mely Európa igényeit 300 évig képes lenne fedezni. A sót az 1800-as évek második felétől először külszíni, később fülkés kitermeléssel nyerték az 1930-as

évek végéig, majd a bányát sajt érlelésre használták. A látogatók előtt 1994-ben nyitották meg. A feltárt 3 tárna közül kettő látogatható. A harang alakú terem 42, a trapéz alakú 90 méter széles, ez utóbbi a gyógyulni vágyók számára is nyitva áll. Itt a Feltámadt Hős kezdetű énekkel magasztaltuk Urunkat.

A tordai hasadékhöz 14.30-kor indultunk, ragyogó napsütés és legalább 32 fok melegben. Néminemű enyhe kapaszkodó után elértük a Hesdát patakot, mely a hasadék keletkezéséért felelős. A legbátortalanabbak ennél a stációnál parkoló pályára tértek. Mi, elszántabbak, tovább indultunk a kissé nehezebb, de árnyékot ígérő kapaszkodó felé. Nem sokkal ezután érte Horváth Laci tv-t az a baleset, mely az Ő és bizonyos mértékben mindnyájunk kirándulását módosította /mint azóta megtudtuk, bokaszakadást szenvedett/. Irányában lehetőség nyílt a kézzel fogható segítség nyújtására és az empátia gyakorlására. A megfogyatkozott csapat halált megvető bátorsággal indult tovább a tordai hasadék meghódítására. A vad, de gyönyörű táj látványa és az a jóleső fáradtság, amit az embert próbáló kirándulás után éreztünk, mindenért kárpótolt bennünket. Zsolt Szt. László érmekkel kényeztetett bennünket, ezeknek legendája, hogy Szt. László az őt üldöző kunok elé arany pénzeket dobott, hogy amíg azt fölshedik, ő egerutat nyerjen. Ezek az érmék kővé változtak, és most is megtalálhatók a hasadék környékén.

Mivel a sóbányában a 10-12 fokos hidegben tett kirándulás (528 méteres folyosó, több mint 100 lépcső a tárnába le és föl) és a hasadékban töltött „séta” nem hervasztotta le teljesen a lelkesedésünket, levezetésképpen még „felszaladtunk” a kolozsvári Fellegvárba, ami alig 200 lépcső legyűrésével sikerült is. Gyönyörködhettünk a táj szépségében és Kolozsvár nevezetességeit főnről is megtekinthettük.

19.45-re értünk Magyarfenesre, ahol a jól megérdemelt vacsora várt bennünket. Ezen az estén valószínűleg senkit sem kellett álomba ringatni.

2006. 07. 26. Harmadik nap

8.30-kor pontosan indultunk, irány a Mezőség, ahol szórvány magyarság él, – Pusztakamarás – Sütő András szülőháza felé. A Mezőség Erdélynek az a része, amelyik aránylag magasan ám laposan fekszik a körülvevő hegyek között. A hideg, a köd itt alaposan megszorul, ezért az

év 10 hónapjában szinte téli időjárás van. A 19. Zsoltár alapján „Az egek hirdetik Isten dicsőségét” gondolat volt aznapi meghatározó igénk, melyet Huszta Csaba tv. tolmácsolt számunkra.

A továbbiakban honismereti vezetőnkől hallhattunk az apahidai, szilágysomlyói gepida kincsleletekről (arany és ezüst), majd felolvasta „Levél a Pusztakamarásra induló magyar tanárokhoz” című, Sütő András művet. Pusztakamaráson megnéztük Sütő András szülőházát, megtudtuk, hogy amikor március 15-e megünneplésére készültek Marosvásárhelyen, utcai harcok törtek ki, az író fél szemére megvakult. A helyi cigányok mentették meg őket a még nagyobb bajtól, akik közül többen ezért a tetükért még mindig börtönben ülnek.

11.15-kor indultunk tovább Szászrégen felé. A Mezőségen jártunk, ahol a Wass család birtokai voltak. Zsolt Wass Albertől beszélt nekünk, akinek könyveit csak mostanában lehet olvasni, idáig tiltott irodalomnak számított. Wass Albert 1908-ban a Bánffy kastélyban született, „Albi gróf” a gyermek- és ifjúkori éveit is itt töltötte. A gimnázium elvégzése után Debrecenben mezőgazdasági szakon, majd a Sorbonne-on végezte egyetemi tanulmányait. Gazdálkodni kezdett, jó céllovó tehetsége folytán a berlini olimpián aranyérmet nyert, de a román kormány nem engedte az eredmény kihirdetni és a díjat átvenni. A 2. bécsi döntés után a Magyarországhoz csatolt erdélyi részen maradt románok vissza akartak menni Romániába, de félreértés miatt lelőtték őket Wass Albert portáján. Ő hiába nem tartózkodott abban az időben otthon, hiába volt, hogy nem tett különbséget a magyar és román munkások között, Wass Albertet háborús bűnösnek kiáltották ki. 3 gyermekével együtt Amerikába utazott, felesége és 1 gyermeke elhagyta. A floridai egyetemen tanított, később egy farmon dolgozott. Amerikában. Látta, hogy az Erdélyről szóló tudósítások mind román szájíz szerint vannak megfogalmazva ezért célul tűzte ki, hogy az igazságot írja meg Erdélyről. Több ízben merényletet követtek ellene. 1998-ban váratlanul „öngyilkos” lett. Hamvainak harmada Amerikában, harmada Marosvécsen a Kemény-kastély kertjében van eltemetve, harmadát pedig az Istenszéke hegy-ségről a levegőbe szórták.

12.30-kor érkezünk Szászrégenbe, erre a kul-

túrált szász településre. 1 órás pihenő után indultunk tovább Marosvécs felé, ahol a Kemény-kastélyban tettünk látogatást. A kastély pillanatnyilag fogyatékos gyermekek intézeteként működik. Útközben vezetőnk „kis történelem óráján” megtudtuk, hogy Trianon után az erdélyi magyarok kénytelenek voltak a „túlélésre” felkészülni. Kialakult a transzilvanizmus elve, mely a magyar, román és szász népek együtt élését volt hivatva megoldani. A korabeli értelmiség összefogásaként megalakult az Erdélyi Helikon, a helikonisták Kemény gróf kertjében évenként gyűltek össze. Ezt a hagyományt mi is követtük. Wass Albertet idézték: Simon Viki – Üzenet haza, Horváth Kriszti – Dalol a honvágy, Simonné Péter Kati – A gyökér megmarad, Almási Csaba - Fenyő a hegytetőn - című versekkel.

Kemény Jánosról megtudtuk, hogy apja birtoka elúszott, ő maga Amerikában született és egy gazdag amerikai őt tette meg örökösévé. Hazajött és megalapította a Helikon Társaságot.

14.30-kor indultunk tovább a Felső-Maros át-törésen. Megcsodálhattuk a Wass Albert könyveiből eddig csak elképzelt festői környezetet és az ismert hegy és helységneveket: Isten széke, Déda, Kelemen, Görgény, Bisztra, Galonya, Ratosnya, Andrenyásza, Szalárd völgye. Zsolt elmondta, hogy Észak – Erdély visszacsatolása után rekord idő – 1 év alatt épült meg itt a vasút. Az itt élők transzhumán állattartással, szénégetéssel foglalkoztak.

Hatalmas égi zuhany közepette érkezünk meg utunk következő állomására, Gyergyóújfalura, ahol az elkövetkező napokban a szállásunk volt. Vendéglátóink nagy szeretettel, kaláccsal, lélekmelegítővel vártak bennünket. Mivel tudták, hogy a csoportban van Anna nevű vendég, Durkóné Nusikát virágcsokorral, verssel köszöntötték. Itt már igazán Székelyországban voltunk, szerintem mindnyájan vártuk a találkozást az igazi székely emberekkel. Elmaradtak a „pléh-Krisztusok” /az ortodox vallás nem engedi a korpuszos Krisztus ábrázolást/, az utak szélén a nálunk is ismert feszületeket láttuk. Vendéglátóinkban barátságos, melegszívű, nyílt és jólelkű embereket ismertünk meg, akik a „kötelező” reggeli és esti vendéglátáson kívül a szeretetüket is felénk nyújtották.

2006. 07. 27. Negyedik nap

8.40-kor indultunk Székelyföld meghódítására.

A 136. Zsoltár alapján Laczkovszki tv. buzdított bennünket az örökkévaló kegyelem magasztalására. A „Dicsérd az Urat én lelkem” kezdetű énekkel tettük meg ezt.

Utunk Varlab, Cirják, Marosfő – a Maros eredete mellett haladt. Megálltunk a Mádéfalvai székely vértanuk emlékműve mellett, ahol 1764. 01. 07-én a vérengzésben 200 csíki és háromszéki lakos esett áldozatul. Tovább haladva Csíkcsicsó, Csíkszereda /Makovecz templom/, Udvaros tetőn keresztül elérkeztünk a Hargita hegyei közé. Tolvajos tetőn láttuk a Hármaskeresztet, hallottunk a székely rovásírás emlékeiről / Énlaka – Egy az Isten/. Megtudtuk, hogy Udvarhelyszék a legősibb „szék”, Szentegyházán, Kápolnásfalun, Homoród-fürdőn, Mádéfalván vannak a híres székelykapuk, de a legtöbb Zetelakán van.

Lassan a Madarasi Hargitához értünk, a busz Ivópatakon megállt, mi pedig megrendelhetjük a pisztrángot, amit a programban szereplő „könnyű, másfél órás sétát” követően majd elfogyasztunk. Felcihelődtünk egy traktor platójára / több, mint 40 embertől ez mutatvány számba ment/, amivel a kb. 10 km távolságban levő menedékházig szeretnénk volna menni. Alig másfél km megtétele után azonban a traktor avulásnak indult alkatrésze megadta magát. Mi, vállalkozóbb kedvűek, neki indultunk gyalog a Madarasi Hargita meghódításának. Kb. 4 km gyaloglás után utolért bennünket a poraiból feltámasztott traktor, és némi - a sáros árokparton elkövetett - hajmeresztő bűvészkedés után ismét békésen pöfögtünk a menedékház felé. Felérve jött a programban szereplő laza másfél órás séta, ami az előre be nem kalkulált „traktor-halál” miatt erőltetett menetre sikeredett. A látvány azonban ismét bőségesen kárpótolt bennünket. Ezen a részen talákoztunk a Tóth és a Taligás családdal, akik szintén jól megérdemelt pihenésüket töltötték szép Erdélyországban. Jó volt a testvéri találkozás, a közös túra, a pár mondatnyi beszélgetés. Rövid pihenő után a szinte megtámasztott traktorral indultunk vissza Ivópatakra, ahol a pisztrángok már türelmetlenül vártak bennünket.

Visszautunk alkalmával Szejkén láttuk Orbán Balázs sírját, melyhez 14 székely kapu vezet. Farkaslakán megálltunk Tamási Áron síremlékénél, ahol egy kevés vársárlási lehetőségünk is volt. Vendéglátóink izgatott várakozása kö-

zepette este fél 11-kor már meg is érkeztünk szállásunkra.

2006. 07. 28. Ötödik nap

Tekintettel arra, hogy előző este sokáig „kimaradtunk”, csak 9 órakor indultunk a Pongrác – tető felé. „Kicsoda bölcs és értelmes közöttek” hallottuk az ígét Lovász Gyula tv-től a Jakab levele alapján. A tarajos sülről szóló találó és plasztikus gondolataival indított bennünket az előttünk álló napnak.

Utunk a Gyilkos tó – Békás szoros felé vezetett, kanyargós, néha félelmetes szerpentineken keresztül. Zsolt útközben beszélt a tó keletkezéséről, az elnevezés körüli vitákról. Megérkezés után lehetőségünk volt ismét Isten alkotásainak csodálatára, a tó körüli sétára, csónakázásra, áthaladhattunk a „Pokol tornácán” /és vissza is jöttünk/. Mint legelszántabbak, részt vehettünk az „agresszív nyugdíjasok” túráján a kis Cohadra, ami ugyan nem volt könnyű, de elég nehéz...

Jóleső fáradtsággal ültünk ismét a buszba, hogy továbbinduljunk Gyergyószárhegyre az 1532-ben épült Lázár kastély felé, ahol Bethlen Gábor erdélyi fejedelem a gyermekéveit töltötte. Az idő rövideje miatt az e napra tervezett ezeréves határ megtekintése elmaradt. Ezen a napon már hat órakor hazaérkeztünk a családi vendéglátókhöz, így alkalmunk lehetett a kötetlen beszélgetésre és egy kis „falukázásra”.

2006. 07. 29. Hatodik nap

Miután szívélyes búcsút vettünk kedves vendéglátóinktól, 8 órakor pontosan indultunk a Bucsintető felé. „Ne aggódjatok” – hangzott a buzdítás Lesták Károly tv-től, aki a mindnyájunkat körülvevő gondviselésre hívta fel figyelmünket.

Korondra érkezve ismét volt egy kis szabad időnk ajándékvásárlásra.

Szovátán a tó déli bezárásáig lehetőségünk volt egy gyors fürdésre a sós vizű Medve tóban. A tó úgy alakult ki, hogy mivel sóvidéken járunk, a talajvíz üregeket vágott a sóban és az egyik ilyen üreg beszakadt. Mivel hőt a só rétegek tartják meg, a tavat délidőben pihentetik /a fürdőzőktől/, hogy a víz hőmérséklete megmaradjon.

13.40-kor tovább indultunk Marosvásárhelyre, ahol megcsodálhattuk az 1912-ben épült Kultúrpalotát, a görög keleti és az ortodox temp-

lomot. Tovább indulva első szállásunk, Gyergyóújfalu felé, ismét feltűntek a „pléh-Krisztusok”. Zsolt Bőjte Csaba atyáról beszélt nekünk, aki Gyulafehérváron kezdte teológiai tanulmányait. A kommunizmus alatt bányában kellett dolgoznia. Onnan kikerülve látta, hogy mennyi utcagyerek cselleng felügyelet és élelem nélkül. Ezeket a gyerekeket összegyűjtötte, tábor rendezett be nekik és etette őket. A gyermekek nem akartak többet visszamenni az utcára, ezért Déván egy elhagyott kolostorban berendezte az 1. szeretetotthont. Ezután még több helyen sikerült neki ilyen otthont létesítenie. Az otthonokban 100 gyermeknek van lehetőség a bent lakásra és + 700 gyermeket naponta egyszer megetetnek. A Szovátán létesített otthon a nyitást követően leégett, a katolikus gyermekek összefogtak és az uzsonnapénzeiket ajánlották fel egy új otthon felépítésére, ami meg is valósult. Útközben jó kiadós zápor ért el bennünket, dörgéssel, villámlással. Majd egy villám sújtotta, porig égett csűr láttán ismét ráébredhettünk önnön magunk kicsiny voltára és a megtartó kegyelem nagyságára.

19 órára értünk Magyarfenesre, ahol a zenés búcsúvacsora várt ránk. Szálláshelyünkön pedig a tordaszentlászlói falunapok keretében tűzijátékban is gyönyörködtettünk.

2006. 07.30. Hetedik nap

8 órakor indultunk, miután itteni vendéglátóinktól is érzékeny búcsút vettünk. A mi vendéglátó nénink mondása most is a fülemben cseng: „Amitől sohasem fogok megválni, az a református hitem és a magyarságom”. A buszon Almási tv-rel közösen elmondtuk a 23. zsoltárt, és hálát adtunk az Úrnak a mindennapi gondoskodásért. Visszafelé vezető utunkon ismét felidéztek a Luna községhez fűződő hagyományokat, melyekről Zsolt beszélt nekünk /juhtej mérés, hengergőzés/.

9 óra felé értünk Körösfőre, Zsolt szülőföldjére, ahol lehetőségünk volt a gyönyörű, tipikusan kalotaszegi stílusú református templom megtekintésére. Az épület a reformáció előtt épült, eredendően katolikus templom volt – később lett a református hívéké. A XVIII. században kibővítették. A kazettás mennyezet fafestéssel készült, minden kazettán más motívum van. A padok elejét és a szószéket kalotaszegi hímzés díszíti, amit a hívek saját kezűleg készítettek. A templom középpontjában helyezkedik el a szószék, a földszinti és karzati

padok szinte körülveszik és minden oldalról jól látható. Mivel a faluban sok kulturális lehetőség nem volt az eladó lányok és a házassulandó legények találkozására, a templom lehetőséget adott az egymás megnézegetésére, ismerkedésre is. Simon Gedeon tv. kipróbálhatta az orgonát, és mivel ekkor kaptuk a hírt, hogy Durkóné Nusika unokaöccsét halálos baleset érte, orgonakisérettel elénekeltük az Ó mily hű barátunk Jézus... kezdetű éneket, majd együttérzésünkkel próbáltuk enyhíteni testvérünk fájdalmát.

9.20-kor indultunk tovább, elhaladva Bánffyhunyadi vára mellett, Zsolt ismét történelem órába kezdett. Megtudtuk, hogy a Bánffyok kezdték el a moldáviai munkaerő betelepítését, mivel a hegyi pásztorkodást az őshonos magyar nép nem ismerte, amellet a „móc”-ok kevesebb juttatással is beérték és az alantasabb munkák elvégzésére is hajlandók voltak. A vár melletti templom alatt csontvázakat találtak, mert a tatárdúlás idején a templomba menekülő falu népére a tatárok rágyújtották a templomot.

Hallottunk Ady és Goga barátságáról, arról, hogy Goga támogatta a csatlakozást a román királysághoz, de megbánta, mert így a magyarok másodrangú állampolgárok lettek.

Dél felé értünk Nagyváradra, a „Körösparti Párizs”-ba. Az itt álló püspökséget Szent László alapította, így ő a város védőszentje. Nagyvárad 250 ezer lakosú, melyből kb. 30 ezer a magyar. A szecessziós és eklektikus stílusú épületek 1900 körül épültek. Áthaladva a Krajcáros hídon, a parkban áll a Szacs vay szobor, akinek „Csak egy tollvonás volt a bűne”. Az állami színház előtt Szigligeti Ede szobra áll. Megtudtuk, hogy csak Kolozsváron van önálló magyar színház, egyébként a színházakat közösen használják. Láttuk az Ady által megénekelte Vármegye házát, a Fekete sas palotát, a Kanonok sort. A püspöki palota előtt álló Szt. László szobornál lehetőségünk volt még az utolsó csoportképek megörökítésére, majd a Szt. László katedrálisban még megnéztük azt a festményt, amibe bele van komponálva Szt. László eredeti bárdja.

Elbúcsúztunk vezetőnkől, Zsolttól, aki mindvégig kedvesen, türelmesen kalauzolt bennünket, nagy felkészültséggel és természetes bájjal ismertette meg velünk az általunk bejárt erdélyi tájak nevezetességeit és értékeit. Búcsú-

zásnál lelkünkre kötötte, hogy vigyük magunkkal az erdélyi emberek szeretetét, és ne feledkezzünk meg arról a légkörről, ami utazásunk során Erdélyben körül vett bennünket.

Visszaállítva óráinkat, magyar idő szerint 12.50-kor indultunk a határ felé. 18 órakor érkezünk kiindulási helyünkre, a pesterzsébeti baptista imaházhoz. *Laczkovszki Jánosé*

F a k a n á l

Grillezett tonhal

Hozzávalók: 4 szelet tonhal; 2 [babérlevél](#); 1 citrom; 6 evőkanál olaj; 1 evőkanál apróra vágott oreganó; 3 evőkanál (konzerv) kapribogyó; [örölt bors](#); só

Elkészítés: A citrom héját gyufaszál vastagságúra vágjuk. Az olajban a citromhéjat és a babérlevelet kissé átsütjük, majd levesszük a tűzről, lefedjük, és 15 percig állni hagyjuk. A halszeleteket ezzel az olajjal megkenjük, sóval, meghintjük, és mindkét oldalukon pirosra grillezzük. A maradék olajat áttörjük, belekeverjük a citromlét és a kapribogyót. Sóval, borssal ízesítjük, és felforrósítjuk. A halszeleteket tányérokra adagoljuk, és a szósszal leöntjük. Hidegen is tálalhatjuk. A grillezett halat teljesen kihűtjük, és a hideg szósszal meglocsoljuk.

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban

Vicces, vagy elgondolkodtató?!

Képzeld el, hogy az alábbi történet veled esik meg:

- Egyik vasárnapi istentiszteleten a 2000-es gyülekezet megdöbbenve látja, amint belép két talpig feketébe öltözött ember gépfegyverrel a kezükben. Az egyik ezt kiáltja: "Aki Krisztusért hajlandó vállalni egy golyót, az maradjon a helyén."

A kórus nyomban elmenekül, a diakónusok, és a gyülekezet nagy része is elrohan. A kétezerből mindössze kb. 20 ember marad a helyén.

A férfi, aki az előbb beszélt, leveszi a csuklyáját, ránéz a lelkészre, és ezt mondja: Rendben, lelkész úr, megszabadultunk az összes képmutatótól. Most már elkezdheti a szolgálatot. Szép napot!

Ezzel a két ember megfordul, és kisétál.

- Vicces, hogy milyen könnyű levegőnek nézni Istent, és csodálkozni, hogy a világ pokollá válik.

- Vicces, hogy elhisszük, amit az újságok írnak, de megkérdőjelezzük, amit a Biblia mond.

- Vicces, hogy mindenki úgy akar a mennybe jutni, hogy nem kell semmit sem hinnie, gondolnia, vagy cselekednie a Biblia szerint.

Vicces? Vagy ijesztő?

- Elgondolkodtató, ahogy sokan azt mondják, "én hiszek Istenben", és mégis a Sátánt követik.

- Elgondolkodtató, ahogy ezernyi viccet küldünk át egymásnak e-mailen, és azok futótűzként terjednek szét, de amikor az Úrról küldünk üzenetet, az emberek kétszer is meggondolják, hogy megosszák-e másokkal.

- Elgondolkodtató, ahogy a vulgaritás, a durva, sikamlós és obszcén szövegek szabadon terjednek a kibertérben, de a Jézusról szóló nyilvános beszélgetéseket elnyomják az iskolában és a munkahelyeken.

- Elgondolkodtató, hogy valaki mennyire szent tűzzel ég vasárnap, és mennyire láthatatlan keresztény a hét többi napján.

No, nevensz már?

- Elgondolkodtató, hogy amikor továbbítod ezt az üzenetet, nem sok embernek küldöd el a címlistádból, mert nem vagy biztos abban, hogy ők mit hisznek, vagy mit gondolnak rólad, hogy ilyet küldesz nekik.

- Elgondolkodtató, hogy mennyivel jobban tud aggasztani az, hogy mások mit gondolnak rólam, annál hogy Isten mit gondol rólam.

Elgondolkodtató?

Megosztod ezt másokkal? Vagy Te sem?

(Az interneten találta Máté Daniella)